

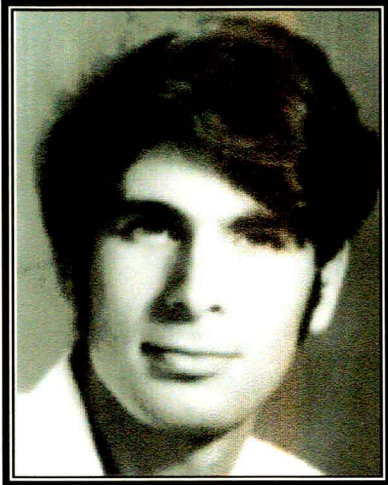

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ראשון נתן אמוראי ז"ל

בן בתיה ויוסף
נולד בקיבוץ שדות-ים
בתאריך ט"ו בתשרי תש"ט, 8/10/1949
התגורר בירושלים
התגייס באוגוסט 1968
שרת בחיל השיריון
נפל בעת מילוי תפקידו
כ"ד בסיוון תש"ן, 19/6/1990
נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 11 שורה: 2 קבר: 1

הותיר אישה, שלושה בנים ובת, אם ושתי אחיות.

בן 41 בנפלו

קורות חיים

בן בתיה ויוסף. נולד ביום ט"ו בתשרי תש"ט (8.10.1949) בקיבוץ שדות ים. בינקותו חלה נתן בשיתוק ילדים והתעוררו ספקות רבים לגבי התפתחותו, אך לאחר תקופת שיקום ומאבק אישי עיקש, החלים ממחלתו. נתן היה ילד עירני ומפותח, שובב ומלא חן. בהיותו בן חמש החל את לימודיו בכיתה א'. ילדותו מלאה פעילות ימית, חברתית ולימודית. בשנת 1957 יצאה משפחתו בשליחות הסוכנות היהודית לטורונטו בקנדה. תוך זמן קצר למד אנגלית והשתלב בחברה החדשה. הוא התחבר עם ילדים מפזורות שונות והפך למוקד חברתי. במשך הזמן הצטרף לפעילות בתנועת הנוער 'דרור', אשר בראשה עמדו הוריו. בחופשות בילה עם משפחתו במחנות הקיץ והחורף של התנועה. בסוף שנות החמישים חזרה המשפחה משליחותה לקיבוצה, שדות ים. נתן שב לחבריו וללימודיו ועד-מהרה נקלט חזרה במחוז ילדותו. לאחר שנתיים, עקרה המשפחה לירושלים. עם בואם לעיר הגדולה הצטרף נתן לתנועת הנוער העובד ובילה בה את רוב שעות הפנאי שלו. הוא סיים את לימודיו היסודיים בבית-הספר 'בית הכרם' והתקבל למחזור הראשון בבית-הספר התיכון 'בויאר' בירושלים. את רוב מרצו וכישוריו השקיע בתנועה. הוא

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ריכז את הפעילות החברתית והארגונית, הדריך ואיגן טיולים. עד-מהרה הפך לדמות אהודה ומוכרת בקרב בני הנוער בעיר. פעילותו הרבה בתנועה פגעה במהלך לימודיו התקין, והוא נאלץ לגשת לבחינות הבגרות במסלול אקסטרני. במקביל עסק נתן בשיפור הכושר הגופני לקראת גיוסו לצה"ל, וניסה להתגבר על מגבלות גופניות, שנבעו ממחלת שיתוק הילדים.

באמצע אוגוסט 1968 גויס נתן לצה"ל, שובץ בחיל-השריון ועשה בו את המסלול עד סיום קורס מט"קים. שנות שירותו עברו עליו בעיקר ברמת הגולן ותוך כדי שירותו קשר קשרים חברתיים אמיצים והדוקים. עם סיום שירותו הצבאי, החל את לימודיו באוניברסיטה העברית בירושלים, בחוגים מזרחנות ומקרא. לימודיו נקטעו עם פרוץ מלחמת יום-הכיפורים. הוא היה בין מובילי הטנקים הראשונים שעלו לרמת הגולן. לאחר סדרת קרבות מרים, שאבדו בהם מספר צוותים, נפגע הטנק שלו, הוא נפצע והועבר לבית-חולים. לאחר שבועיים לערך ברח נתן מבית-החולים כדי לחזור ולהצטרף לגדוד הלוחם. בתום הקרבות ניסה לחזור לשיגרה וללימודים, אך מצב רוחו ונפשו לא עמדו בכך. השכול שידע, על מות אביו וחבריו שנפלו בקרבות, נתנו בו את אותותיהם והוא לא מצא טעם לחזור למסלול שנקטע במלחמה. הוא בחר לשוב ולעסוק בתחומי ההתעניינות הבסיסית שלו - אהבת הארץ, טיולים ואנשים.

הוא עבר קורס למורי דרך ובקיץ 1976 יצא לטיול במזרח הרחוק, לתקופה בלתי מוגבלת. נתן הרחיב את אופקיו ואת תחומי התעניינותו, והכיר תרבויות נכחדות, מהודו ועד גינאה החדשה. את טיוליו מימן בתקופות שעבד בעבודה ביטחונית. לאחר שנתיים שב ארצה אל משפחתו האוהבת בירושלים. הוא חידש את קשריו, הרחיב את מעגל חבריו, ועבד במקצועו החדש כמדריך טיולים בארץ ומחוצה לה. הוא השלים את הכשרתו בלימוד שפות זרות ובמקביל התמחה בעיקר בתולדות הנצרות בארץ ובעולם. בשנים אלו נשא לאישה את חנה, אשר התאלמנה מידידם הטוב של אחותו וגיסו. הוא גידל את שלושת ילדיה - עמיר, אסף ויעל, כאב לכל דבר. בשנת 1988 נולד לנתן וחנה בנם אדם. הקן המשפחתי החם והמורחב היה מרכז עולמו. בחודש יוני 1990 נקרא לשירות מילואים באזור גינין.

ביום כ"ד בסיוון תש"ן (19.6.1990) נפל נתן בעת מילוי תפקידו. הוא הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. השאיר אחריו, אשה, שלושה בנים ובת, אם - בתיה, ושתי אחיות - שוע ואסנת. הוא הועלה לדרגת רס"ל לאחר מותו.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

במכתב תנחומים למשפחה השכולה, כתב מפקד היחידה: "נתן, היה מעמודי התווך בגדוד. הוא היווה דוגמה אישית, במקצוענות, באחריות ובמסירות. אותן תכונות שבלטו אצלו בשדה הקרב, בלטו לאורך השנים הארוכות בפעילויות של ביטחון שוטף שביצע הגדוד לאורך גבולות הארץ. החוט המקשר בכל המשימות הללו היה הרצון לעזור לחבריו. וכך קרה גם במשימתו האחרונה, שממנה לא שב".